

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Det lille Asylbarn og Noget endnu
forundeligere end Telegraphen.

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Andr. Schou, 1868

Fysiske størrelse | Physical extent:

19 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Ant lilla Asjylbarn.

1868.

15-239

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130020731045

Det lille Asylbarn

og

Noget endnu forunderligere end
Telegraphen.

Kjøbenhavn.

Andr. Schous Forlag.

B. S. Wibe's Bogtrykkeri.

1868.

Pris 8 Skilling.

Det lille Asylbarn.

THE HISTORY OF

Om hvorledes Gud er stærk i den Svage, og
hvad Kraft til Velsignelse der er i en barnlig
enfoldig Tro og dens frimodige Bekjendelse.

Hører nu, mine Smaabørn, nu skal jeg
fortælle Eder en lille Historie.

Der boede engang i en stor og
tætbefolket Landsby en gammel Præst,
hvem det gjorde saa ondt at være
daglig Vidne til, hvorledes de mange
smaae endnu ikke skolepligtige Børn,
der fandtes i Byen, en stor Deel af
Dagen pleiede at ligge paa Gaden
eller drive omkring der, overladte til sig
selv medens deres fattige Forældre vare
ude paa Arbeide, gjørende alle Slags
Spilopper, og lærende den Gne den An-
den mange slemme Unoder. Den gode
Præst foranstaltede derfor opført et
lille Hus, hvis Have blev indrettet
til en bekvem Legeplads for Børn, og

— det kaldte han et Asyl. Og der bosatte han en Kone, som han kaldte Asylmoder, hos hvem Børnene kunde tilbringe hele Dagen under kjærlig og forstandig Opsigt og Veiledning, medens Forældrene som sagt vare paa Arbejde. Og det gik deiligt; thi den Kone, til hvem Børnene saaledes bleve betroede, var en rar christelig Kone; hun vilde saa gjerne gaae i sin Frelseres Fodspor, hun var kjærlig imod Børnene, og disse fattede da ogsaa Kjærlighed til hende, og gjerne og opmærksomt lyttede de til, hvad hun kunde fortælle dem om det lille Barn Jesus, der blev født i Fattigdom og Ringhed, og om Frelseren, der lod smaae Børn komme til sig, og velsignede dem. Og saa hændte det sig da engang, at, da et af hendes Asylbørn kom hjem til sin Fader, der var en temmelig raa Mand, forfalden til adskillige Laster og Udyder, faldt Barnet paa at spørge ham: „Fader, elsker Du Jesus?“ Faderen, hvis Tanker vare

gansse andetsteds henne, svarede lidt hen i Beiret: „nei, jeg gjør ikke, min Dreng.“ Med den Ivrighed, som smaae Børn saa ofte udvise, naar de ville samtale med Eldre, vedblev Barnet: „ja, men det skal Du, Fader, for det skulle alle Menneſker gjøre.“ Lidt forundret svarede Faderen: „saa, og hvorfor det da?“ „Jo,“ vedblev Barnet, „for han elskede os først, og kom her ned til Jorden, for at frelse Menneſkene for deres Synder, og forſone dem med den hellige Gudfader, og saa har han ogsaa lært os at bede „Fadervor.“ Faderen havde alt begyndt at smile ad denne det lille uſtyldige Barns enfoldige Belærelſe; men ved Ordet „Fadervor“ blev han pludſeligt alvorlig, ſatte Barnet, der var krøbet op paa hans Skjød, ned paa Gulvet, og forlod Stuen. Han ſkammede ſig nemlig for ſit Barn, og han — græd! Thi, medens Minderne om hans Børnelærdom, om hans Daab og om hans Confirmation ſtege op for

hans Sjæl, gif det tillige med en vis Skræk op for ham, hvorledes han var nær ved at have glemt det altsammen, hvorledes han under Verdens Travlhed og Tragten, Glæder og Sorger, havde indbildt sig at kunne leve uden Gud, uden Bøn, uden Kirkegang og uden Jesu Christi Ihukommelse, og at han derfor egentlig kun havde ført et for ham selv og hans Familie lige sørgeligt Liv. Han besluttede, at det skulde blive anderledes. Han prisede Gud, der havde skjænket ham det kjære Barn, og han ilede atter tilbage til dette, der paa Faderens Opfordring med barnlig Glæde fortalte ham videre og videre om det lille Barn Jesus og om Alt, hvad Frelseren havde gjort og lidt for os arme Menneffer. Gladere end nogensinde gif han den næste Dag til sit Arbejde, besøgte senere flittigt Guds Huus, og lod derimod Kroen og andre flige Steder ligge til en Side. Kort sagt — ved Guds Naade, i hvis Haand det lille

Barn havde viist sig at være et mægtigt Redskab, blev han til et nyt Menneske, og — „han troede selv og hans ganste Huns.“

„Men — Moderen da,“ ville I maaske spørge, kjære Børn, „havde Barnet da ingen Moder, eller hvorfor staaer der i den hele Fortælling ikke eet Ord om Moderen?“ Ja, det have I virkelig fuldkommen Ret i at spørge om. Men, seer I, kjære Børn, Moderen, den Stakkels, hun var heller ikke stærk i Troen, og derfor havde det daglige Livs verdslige Betyrninger havt let ved at bringe hende „det ene Fornødne“ i Forglemmelse, saameget mere, som Mandens uordentlige Levnet, foruden at danne en Skillevæg mellem Egtesolkene, endvidere havde bevirket, at der kun var daarligt Forslag i deres Arbeidsfortjeneste. Ogsaa for hende blev imidlertid Mandens ved Barnet foranledigede Omvendelse til sand og stor Belysning; thi Faderens med ny Styrke

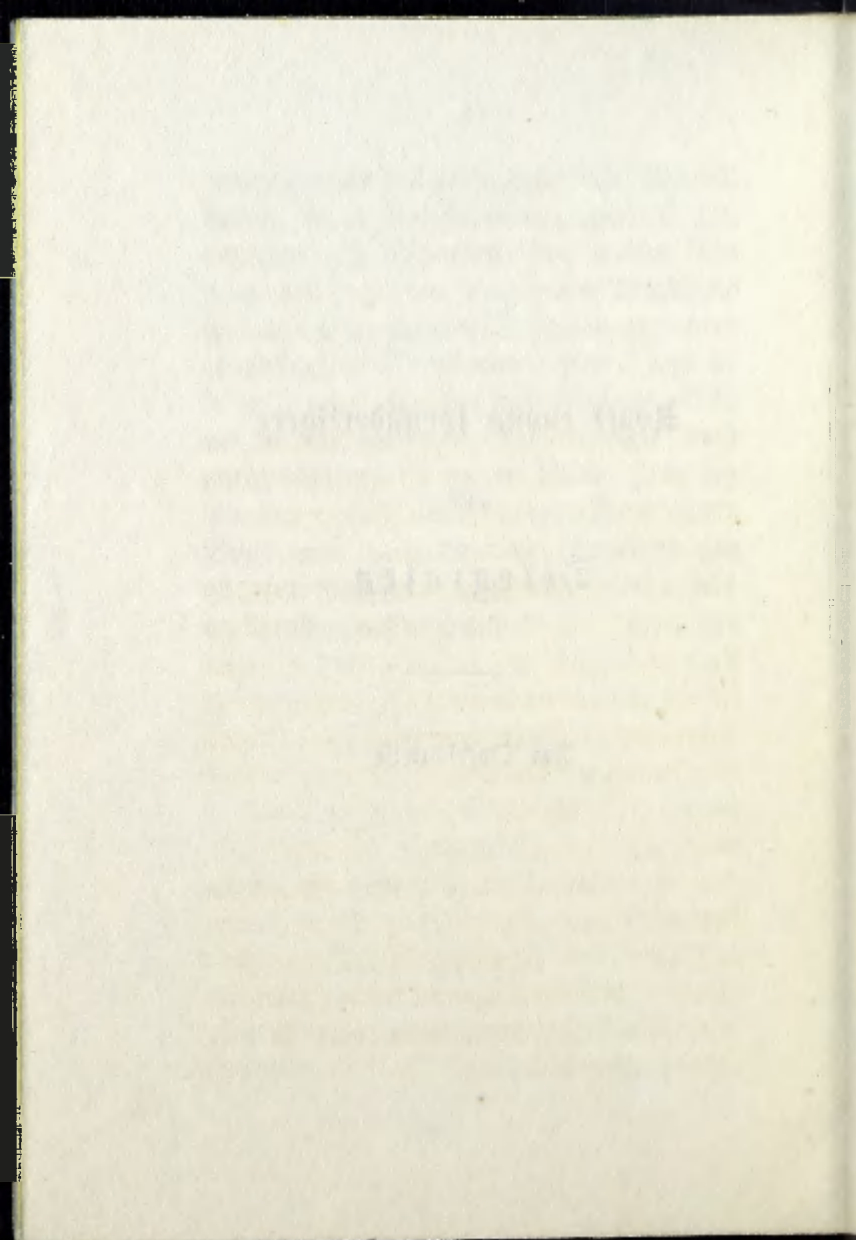
opvaagnende Kjærlighed til Barnet bragte ham naturligviis ogsaa paany nærmere til Moderen, der havde født ham det, og som var hans Ungdoms Kjærlighed, og deraf opstod for dem et christeligt Familieliv, som, idet de følte Trang til dagligt at bede Gud om at bevare dem det, bragte dem varig Velsignelse og en Lykke, som jeg ikke bedre kan beskrive for Eder, kjære Børn, end med de Ord, hvormed jeg ovenfor sluttede: „og han troede selv og hans ganske Huus.“

Noget endnu forunderligere

end

Telegrafen.

Fri Oversættelse.

Den elektriske Telegraf er unegtelig en af den senere Tids mærkværdigste Opfindelser, thi hvad kan være forunderligere, end at man ved disse Traade, efter nogle Minuters Forløb, kan meddele og modtage Underretninger fra de længst bortliggende Dele i Verden. Alle som ere komne for at see disse mærkværdige Indretninger, have ndraabt: „Hvor forunderligt?“ — „Hvor forunderligt!“

To smaa Drengene Thomas og Georg, havde længe ønsket at see en saadan Telegrafindretning, thi de havde ofte hørt dette mærkelige Maskineri omtale og havde mangen Gang staaet og betragtet Telegraftraadene, naar de dirrede i Luften.

En Dag da de vare komne hjem fra Skolen, styndte de sig op til deres Fader, som sad i sit Arbeidsværelse, og bade ham om, de maatte faae Lov til at see Telegraf=Indretningen. Faderen, som netop var færdig med sit Arbeide, gav dem Tilladelse dertil, og fulgte dem selv hen paa Telegraf=contoiret.

Da de vare komne derhen, bade de Faderen om, han vilde sende en Hilsen til deres Onkel, som boede i en By mange Mil derfra. Han sagde ja, men Maskinen var saa ivrig beskjæftiget, saa de maatte vente en Stund. „Tif, taf, tif, taf!“ lød det bestandigt, og holdt det op, var det kun for at begynde paany.

„Vi maa vente lidt,“ sagde Faderen til de utaalmodige Drengene.

Omfigder kom Touren til dem. Depeschen blev affendt, og efter en Tids Forløb kom Onkelens Svar. Drengene raabte høit af Glæde og klappede i Hænderne. De vare gjerne

blevne staaende der hele Dagen, men Faderen sagde, at det nu var paa-tide at gaae hjem. De gik derfor hjem, men kunde ikke tale om andet den hele Aften, end om den elektriske Telegraf. „Fader, er det ikke det mærkværdigste, du nogensinde har hørt tale om?“ spurgte Thomas.

„Nei,“ svarede Faderen, „jeg har hørt tale om noget endnu mærkværdigere.“

„Men Du har da idetmindste vistnok ikke hørt tale om et Middel, hvorved man hurtigere kan meddele sig til hinanden,“ sagde Georg.

„Jo endogsaa det min Dreng.“

„Og en Maade hvorpaa man ligesaa hurtig kan faae Svar,“ vedblev Georg.

„Ja endnu meget hurtigere,“ sagde Faderen.

Er det virkelig dit Alvor, Fader?“ spurgte Thomas, idet han satte sig uermere hen til Faderen, og saae ham forundret ind i Øinene.

„Er det muligt, at Du veed en Maade, hvorpaa man hurtigere kan meddele sig end ved Telegrafen.“

„Jeg mener alvorligt, hvad jeg siger, og svarer ja til dine Spørgsmaal, min Dreng.“

„Saa sig os, kjære Fader, hvad det er for en forunderlig Ting, Du taler om, og i hvilken Henseende den overtræffer Telegrafen,“ sagde Georg.

„Først og fremmest,“ sagde Faderen, „behøver Du ikke at vente med at sende dit Bud, til de andre har sendt deres; thi dit Bud kan sendes paa samme Tid, som tusinde andres, uden at de paa nogen Maade, opholde eller hindre hverandre.“

„Det er virkelig en stor Forbedring,“ sagde Georg, „naar jeg tænker paa, hvorlænge vi maatte vente.“

„For det andet,“ vedblev Faderen, „behøver man ingen Traade og ingen Electricitetsmaskine til den Meddelingsmaade som jeg taler om. Men det mærkværdigste er, at Du

ikke bestemt behøver at indflæde dine Tanker i Ord, for at blive forstaaet, og at de ofte besvares, inden Du har udtalt dem. En Ting er dog ganske nødvendig, og det er, at du virkelig alvorligt ønsker at faae Svar paa dit Bud. Endvidere skiller denne Maade sig fra alle andre derved, at Du ikke behøver at gaa til noget bestemt Sted, for at affende dit Bud. I den mest affidesliggende Orten, paa det store Ocean, i den stœiende By og i eensomme Bjergkløfter, ja, hvor Du gaaer eller staaer, sidder eller ligger, kan Du sende Bud og lige sikkert faae det besvaret. Om Natten eller om Dagen, i Sygdom eller Sundhed, i Sorg eller Glæde, er det altid lige sikkert og paalideligt. Og der kan aldrig sendes saa mange Bud paa eengang, at ei det fattigste Barns mindste Ønske modtages og besvares."

"Findes der nogen trykt Beretning om denne mærkværdige Meddelelsesmaade?" spurgte Thomas.

„Ja, min Dreng, og jeg haaber, at din Interesse ikke skal formindskes naar jeg siger dig, at den findes i — Bibelen.“

„I Bibelen!“ raabte begge Drengene forbausede.

„Ja, saaledes forholder det sig virkelig, og hvis I ville hente mig min Bibel, skal jeg vise Eder nogle Steder, som bekræfte, hvad jeg nu har sagt.“

Børnene hentede og aabnede Bibelen, og Faderen henviste dem til Esaias 65: 24: „Og det skeer, førend de raabe, da vil jeg svare, og naar de endnu tale, vil jeg høre dem.“

Derefter læste Georg Es: 58: 9: „Da skal Du paakalde, og Herren skal hørhøre, Du skal raabe, og han skal sige: „see, her er jeg!““

„Glaae nu op i Daniels 9de Kapitel, og læs nogle Vers der,“ sagde Faderen, og Georg læste: „Og der jeg endnu talede og bad, og bekjendte min Synd og mit Folks Is-

raels Synd, og bad min Begjæring falde for Herrens min Guds Ansigt; for min Guds hellige Bjergs Skyld, ja der jeg endnu talede i Bønnen, da kom den Mand Gabriel, hvilken jeg havde seet i et Syn, hasteligen flyvende, og rørte ved mig ved Aftens Madoffers Tid. Og han underviste mig og talede med mig og sagde: Daniel! nu er jeg udgangen til at undervise dig med Forstand. I Begyndelsen paa dine ydmyge Begjæringer udgif et Ord, og jeg, jeg er kommen at kundgjøre dig det."

"Aa! Fader det er om Bønnen Du taler," udraabte lille Thomas.

"Ganske rigtigt," svarede Faderen, — Det er Bønnen jeg mener, og jeg er vis paa at I begge ville give mig ret i, at denne Meddelelsesmaade mellem Himmelen og Jorden er forunderligere end Telegrafen."

"Ja! vel har Du ret deri Fader," sagde Georg betænksomt, — "men . . ."

"Men Georg," vedblev Faderen,

„vi maa benytte denne Meddelingsmaade med inderlig Tro til vor kjære Frelser's Ord, der jo selv har lært os at bede.“

„Hvor staaer det i Bibelen? viis mig hvor det staaer,“ sagde Thomas.

„Lad os nu først slaae op i Joh. Ev. 16: 24.,“ sagde Faderen, „og læse hvad den gamle Apostel siger derom,“ — og Thomas læste: „„Hidindtil have I ikke bedet om noget i mit Navn; beder, og I skulle faa, at Eders Glæde maa blive fuldkommen.““

„Er det da nødvendigt kjære Fader vedblev Thomas, at vi skulle bede i Jesu Navn for at blive bøn-hørte?“

„Ja! mine Børn,“ svarede Faderen, og „til Jesus maa vi gaae for at lade os belære herom; han forstaaer den Kunst bedre end baade jeg og enhver jordist Fader — det kunne I nu ogsaa yderligere see af Matthæi Ev. 6: Kapitel i hvilket Jesus ligesom

lægger Bønnen paa sine Disciples
Læber, og iblandt andet ogsaa siger
disse mærkelige Ord: „Eders Fader
veed hvad I have behov, førend I
bede ham.

Hvor naadigt Herre at jeg maae
Gaae med min Nød til Dig,
Og være ganske sikker paa,
At Du vil høre mig.

Hvad Du har lovet i dit Ord
Staaer fast i Evighed;
Før roffes Himmel roffes Jord,
Før Du skal svige det.

Men giv mig Bønnens Aand — og lær
Mig bede som jeg bør!
Og hvor jeg er, o Herre kjær!
Troe, Troe — at Du mig hør!

beginning of the century
 the island was a
 small, unpopulated
 rock, about 2 miles
 long and 1/2 mile
 wide, with a few
 small trees and
 a few huts.

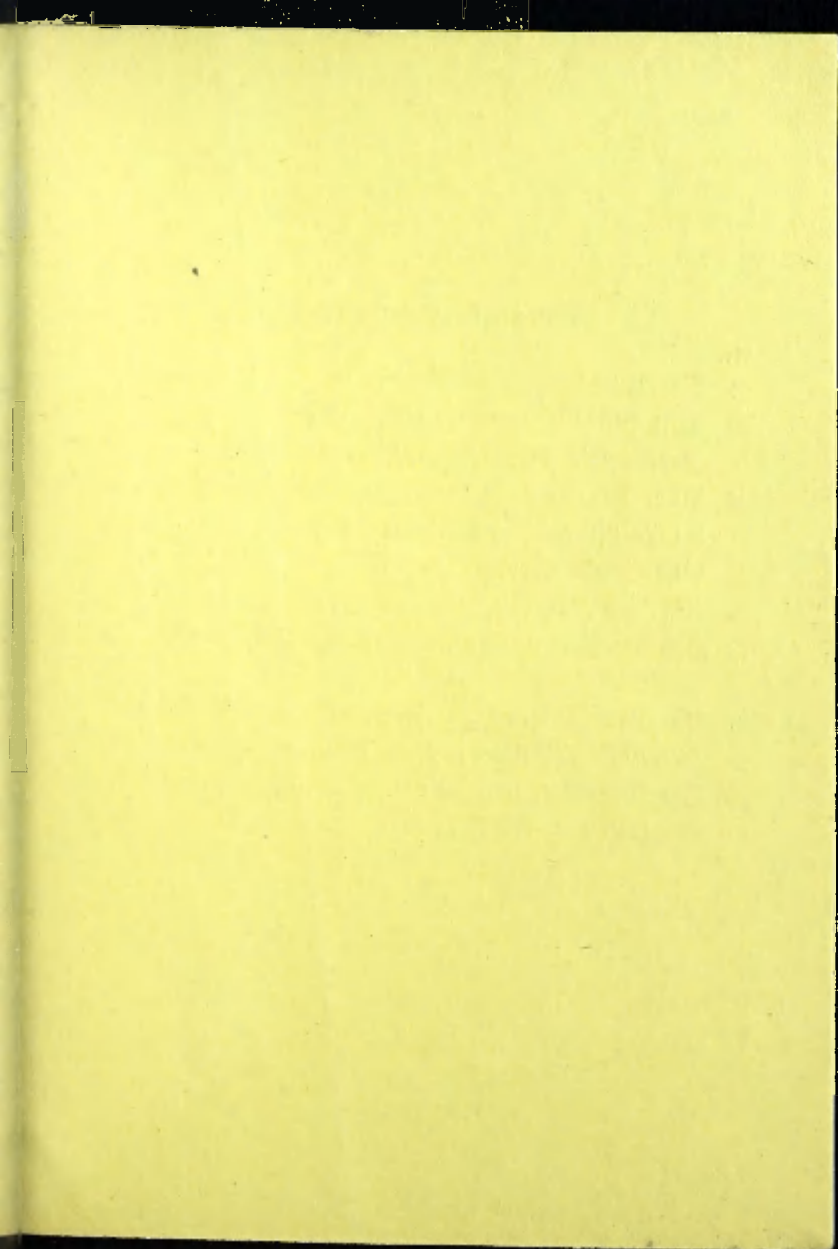
It was a small
 island, about 2 miles
 long and 1/2 mile
 wide, with a few
 small trees and
 a few huts.

It was a small
 island, about 2 miles
 long and 1/2 mile
 wide, with a few
 small trees and
 a few huts.

It was a small
 island, about 2 miles
 long and 1/2 mile
 wide, with a few
 small trees and
 a few huts.

It was a small
 island, about 2 miles
 long and 1/2 mile
 wide, with a few
 small trees and
 a few huts.

It was a small
 island, about 2 miles
 long and 1/2 mile
 wide, with a few
 small trees and
 a few huts.

Smaaskrifter for Børn.

Nr.

1. Det lille Lam. 4 Sk.
 2. Den lille Brændesamlerste. 6 Sk.
 3. Johannes's Brev til Frelseren. 6 Sk.
 4. Lille Theodors Tro og Den lille norske Dreng, der hellere vilde dø end stjæle. 4 Sk.
 5. Lille Idas Arbeide. 8 Sk.
 6. Jeg har bedt for Dig. 4 Sk.
 7. August Herman Francke eller Hvad giver Du Herren? 8 Sk.
 8. En liden Zuletale og Den raske Henrik. 6 Sk.
 9. Den lille Missionsven og Gævmildhed. 6 Sk.
 10. Det lille Afghbarn og Noget endnu forunderligere end Telegrafan. 8 Sk.
-

